

Arrest

nr. 227 970 van 24 oktober 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

wettelijk vertegenwoordigd door hun ouders X EN X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X in hun hoedanigheid als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen, X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 22 februari 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 februari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 22 juli 2019.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat N. AHMADZADAH.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen bij monde van hun ouders beroep in tegen de beslissingen “niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)” genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissingen werden genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 6° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een minderjarige vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer hij of zij geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen.

2. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat het verzoek van verzoekers om internationale bescherming grotendeels berusten op dezelfde gronden die hun ouders aanhaalden ter staving van hun eigen vijf verzoeken om internationale bescherming, waarvoor de beslissing definitief is. Hun eerste verzoek werd afgesloten met een weigeringsbeslissing omdat de geloofwaardigheid van hun asielrelaas op fundamentele wijze in het gedrang was gekomen en omdat de veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, Noord-Irak, niet noopte tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing werd bevestigd bij 's Raads arrest nr. 121 454 van 26 maart 2014. De daaropvolgende vier verzoeken werden allen niet in overweging genomen door de commissaris-generaal. Verzoekers hun ouders tekenden beroep aan tegen de beslissing genomen in het kader van hun vijfde verzoek, dewelke verworpen werd door de Raad in zijn arrest nr. 161 819 van 11 februari 2016.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen komt op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoekers geen eigen elementen hebben aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor hen rechtvaardigen.

3. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten bijbrengen die de bevindingen van de commissaris-generaal weerleggen of ontkrachten.

3.1. In het verzoekschrift wordt gewezen op het feit dat verzoekers minderjarig zijn, zij hier in België geboren zijn en hier tevens naar school gaan. Zij houden voor dat hun verblijf hier gevolgen heeft voor hun integratie in hun land van herkomst.

De Raad stelt vooreerst na nazicht in het administratief dossier vast dat verzoekers hun vader, van wie het persoonlijk onderhoud werd afgenomen rekening houdende met verzoekers hun huidige leeftijd en maturiteit, hier helemaal niets over heeft gezegd op het Commissariaat-generaal. Verzoekers hun vader verklaarde zelfs uitdrukkelijk dat behalve die familiale problemen, er geen andere redenen zijn waarom ze niet terug zouden kunnen keren naar Irak (notities persoonlijk onderhoud 16 januari 2019, p. 8). Hoe dan ook, uit het loutere gegeven dat verzoekers in België geboren zijn en hier school lopen, kan niet worden besloten tot het bestaan in hun hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Nergens uit blijkt dat verzoekers bij een terugkeer naar Irak samen met hun ouders ook werkelijk problemen zullen kennen omwille van het feit dat zij er nooit hebben gewoond. Zij brengen geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat zij in Irak omwille van hun verblijf in België anders gepercipieerd en geïsoleerd zullen worden noch tonen zij aan dat hun verblijf in België voor hen risico's inhoudt en dat zij hun leven samen met hun ouders niet zouden kunnen opnemen in Irak.

Verzoekers betogen verder dat uit onderzoek aan de Rijksuniversiteit Groningen blijkt dat kinderen schade kunnen oplopen door de asielprocedure en op het moment dat zij gedwongen worden uitgezet. Zij citeren hieruit een passage met betrekking tot de problemen die zes- tot twaalfjarige kinderen in Nederland kunnen ervaren als gevolg van hun migratie naar dit land. De Raad stelt vast dat de potentiële schade en problemen waarnaar verzoekers verwijzen – nog daargelaten dat zij op geen enkele wijze in concreto aantonen dat zij zelf met dergelijke schade of problemen te kampen hebben – los staan van de in casu aangevoerde vrees voor vervolging in het land van herkomst. Deze problematiek heeft geen uitstaans met de redenen op grond waarvan verzoekers in België internationale bescherming vragen.

Waar verzoekers voorhouden dat geen rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind, merkt de Raad op dat de algemene bepaling dat het hogere belang van het kind de eerste overweging is

bij elke beslissing die het kind aangaat, geen afbreuk kan doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en de Conventie van Genève duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. In casu blijkt dat verzoekers geen eigen feiten hebben aangehaald die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen. Behoudens hun algemeen betoog aangaande hun verblijf in België, brengen zij geen concrete elementen noch dwingende argumenten bij ter weerlegging of ontkrachting van de in de bestreden beslissing gedane pertinente vaststellingen.

3.2. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Noord-Irak dat er thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zoals bepaald in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers brengen geen concrete elementen bij die aantonen dat deze informatie niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Het betoog dat verwerende partij het risico ook naar de toekomst toe dient te onderzoeken, kan allerminst ernstig worden genomen. De commissaris-generaal houdt bij het nemen van de beslissing rekening met de concrete en actuele situatie in het land van herkomst waarbij de appreciatie van de elementen gebeurt op het moment dat de commissaris-generaal de beslissing neemt.

Verzoekers tonen evenmin persoonlijke omstandigheden aan die in hun hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen. Het op algemene wijze citeren uit en verwijzen naar het rapport "Positions on Returns to Iraq" van november 2016 van UNHCR en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylumseekers from Iraq" van 31 mei 2012 over de situatie van kinderen in Irak, volstaat hiertoe niet. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke.

4. Bijgevolg lijkt het erop dat verzoekers geen eigen elementen hebben aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor hen rechtvaardigen."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het

verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 9 juli 2019, voeren verzoekende partijen aan dat zij geen vestigingsmogelijkheden hebben in Irak, hun ouders hier sinds 2013 zijn en zij beiden geboren en getogen zijn in België. Zij lichten toe geboren te zijn in respectievelijk 2013 en 2015 in Sint-Niklaas en Lier. Verzoekende partijen wijzen erop dat zij enkel Nederlands spreken en hier naar de kleuterschool gaan.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen bijbrengen die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Ze beperken zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en in hun verzoekschrift aangehaalde argumenten en het formuleren van algemene beweringen, zonder dat zij echter concreet ingaan op en concrete en valabele argumenten bijbrengen die vermogen voormelde beschikking in een ander daglicht te plaatsen.

Zo herhalen de verzoekende partijen dat zij beiden in België geboren en getogen zijn, dat zij Nederlands spreken en hier naar de kleuterschool gaan, doch zij ontkrachten, noch weerleggen met deze argumentatie geenszins de grond in de beschikking van 9 juli 2019 waar in dit verband o.a. het volgende wordt gesteld: *“In het verzoekschrift wordt gewezen op het feit dat verzoekers minderjarig zijn, zij hier in België geboren zijn en hier tevens naar school gaan. Zij houden voor dat hun verblijf hier gevolgen heeft voor hun integratie in hun land van herkomst. De Raad stelt vooreerst na nazicht in het administratief dossier vast dat verzoekers hun vader, van wie het persoonlijk onderhoud werd afgenomen rekening houdende met verzoekers hun huidige leeftijd en maturiteit, hier helemaal niets over heeft gezegd op het Commissariaat-generaal. Verzoekers hun vader verklaarde zelfs uitdrukkelijk dat behalve die familiale problemen, er geen andere redenen zijn waarom ze niet terug zouden kunnen keren naar Irak (notities persoonlijk onderhoud 16 januari 2019, p. 8). Hoe dan ook, uit het loutere gegeven dat verzoekers in België geboren zijn en hier school lopen, kan niet worden besloten tot het bestaan in hun hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Nergens uit blijkt dat verzoekers bij een terugkeer naar Irak samen met hun ouders ook werkelijk problemen zullen kennen omwille van het feit dat zij er nooit hebben gewoond. Zij brengen geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat zij in Irak omwille van hun verblijf in België anders gepercipieerd en geviseerd zullen worden noch tonen zij aan dat hun verblijf in België voor hen risico's inhoudt en dat zij hun leven samen met hun ouders niet zouden kunnen opnemen in Irak.”*

Het loutere feit dat verzoekende partijen, zoals op algemene wijze wordt aangevoerd zonder dat dit enigszins *in concreto* wordt toegelicht of onderbouwd, in Irak geen vestigingsmogelijkheden zouden hebben, is onvoldoende om gewag te maken van een persoonsgerichte vervolging overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag en loopt niet op tot een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad besluit derhalve, gelet op het voorgaande, en treedt dan ook de commissaris-generaal bij in diens oordeel dat verzoekende partijen geen eigen feiten aanhalen die voor hen een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS